

Lou schrikt. 'Wil jij dan ook dood?'
Mama trekt Lou naar zich toe.
'Natuurlijk niet, schatje.
Ik wil bij jou blijven. En papa wilde dat ook.
Hij heeft geprobeerd ertegen te vechten, maar hij kon niet meer.
Het was te druk in zijn hoofd, dat vol zat met sombere gedachten.
Hij wilde dat zijn verdriet en zorgen voorgoed verdwenen.'
Lou slikt de brok in haar keel weg.
Het verdriet is nu wel bij mama en bij mij, denkt ze.
Ze zegt het niet hardop, want dat zou te veel pijn doen.

'De papa van Lou is dood,' zegt Max in de klas.
'Hij legde een knoop in een touw en stak zijn hoofd in de lus.
Zo is hij gestorven.'
De juf schrikt. 'Max!' roept ze. 'Zoiets zeg je niet!
Daar doe je Lou heel erg pijn mee.'
Daarna legt de juf van alles uit over doodgaan.
Maar Lou hoort niets meer.
Ze kan alleen maar aan het touw denken.
'Is het zo gegaan, mama?' vraagt ze als ze thuiskomt.
Mama knikt.

